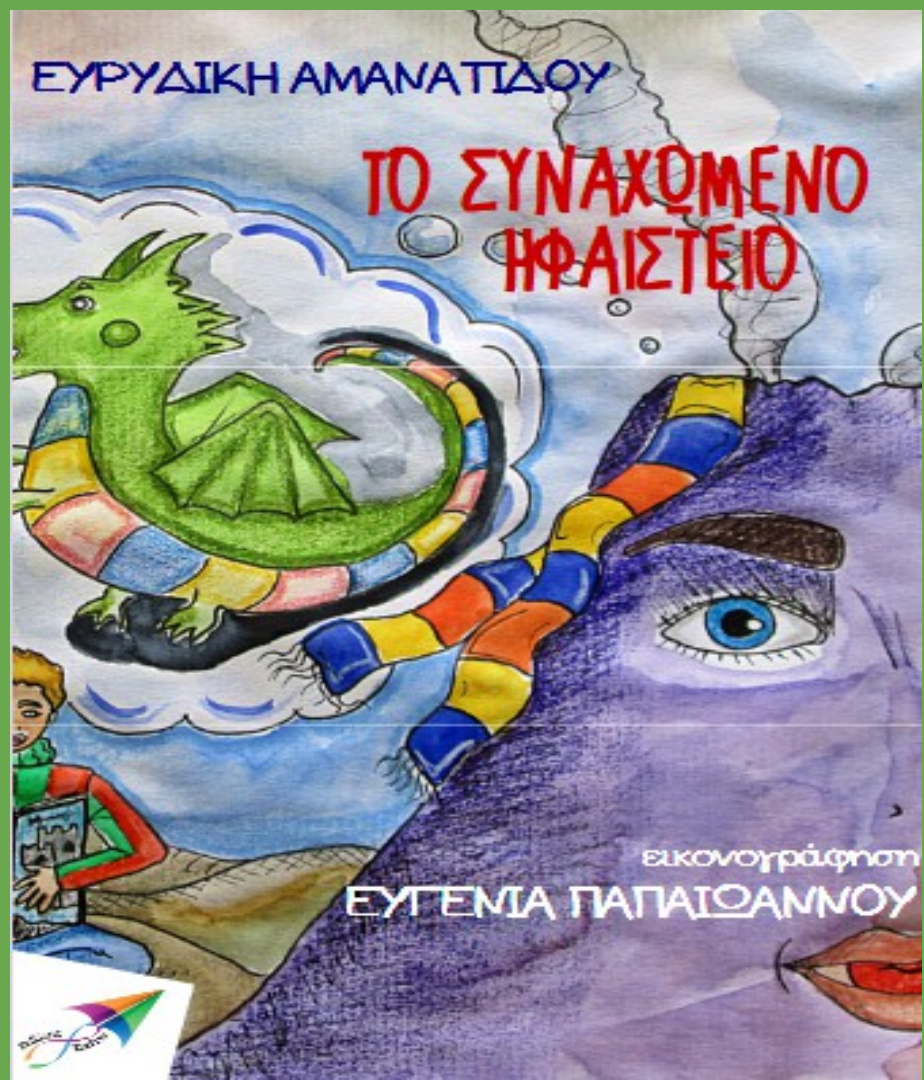

ΕΥΡΥΔΙΚΗ ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ

ΤΟ ΣΥΝΑΧΘΕΝΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ

εικονογράφηση
ΕΥΓΕΝΙΑ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ

Ήταν κάποτε μια χώρα που είχε πάρα πολλά ηφαιστεια. Άλλα ήταν μεγάλα, άλλα μικρά. Τα περισσότερα πάντως όλη μέρα τεμπέλιαζαν. Ήταν σβησμένα σαν να ήεμε ή κοιμόντουσαν του καλού καιρού!

Ένα τέτοιο ηφαιστειο, μικρό σε μέγεθος και σε ηλικία, βρέθηκε σε αυτή την ιστοριούλα. Θα το βαφτίσουμε Κοιμισή.

Ο Κοιμισή ήταν πολύ ήσυχος, αλλά και πολύ μόνος. Ήθελε να παίξει, να τρέξει, να κάνει τις σκανταλιές του, έλα όμως που δεν μπορούσε να κουνηθεί! Η μοίρα του ήταν να μένει ριζωμένος στο σημείο που γεννήθηκε.

Για χρόνια, η περιοχή γύρω του ήταν έρημη κι ακατοίκητη. Ο κόσμος φοβόταν το μικρό ηφαιστειο, μπας και κάνει καμιά έκρηξη, βγάλει λάβα καυτερή από τα σπλάχνα του και καταστρέψει ό,τι βρεθεί εμπρός του.

Ο Κοιμισή όμως, ούτε είχε ποτέ σκεφτεί να καταστρέψει κανέναν. Έμενε πάντα ήσυχος, στον

ίδιο τόπο. Από εκεί έβλεπε τις εποχές να αλλάζουν και τους μήνες να περνούν. Ερχόταν η άνοιξη και μπουμπουκίαζαν όλα γύρω του, πρασίνιζε ο τόπος κι ήταν ευχαριστημένος. Ερχόταν το καλοκαίρι κι υπήρχαν ακόμα λουλούδια, κι η ωραία ζέστη τον έκανε να νιώθει καλά. Το φθινόπωρο μεγαλοχούσε λίγο που τα φύλλα των δέντρων κιτρίνιζαν κι έπεφταν. Όταν όμως έφτανε ο χειμώνας, καθόλου δεν του άρεσε. Έπιανε κρύο κι όλα ερήμωναν. Ευτυχώς περνούσε γρήγορα κι ερχόταν ξανά η άνοιξη.

Οι άνθρωποι, σαν κατάλαβαν πως ο Κοιμισή ήταν πάντα φιλικός, ξεθάρρεψαν. Ήρθαν κι έχτισαν τα σπίτια τους και τα νοικοκυριά τους πολύ κοντά του. Ο Κοιμισή ήταν τώρα όλο τον χρόνο χαρούμενος.

Ο φετινός χειμώνας όμως ήταν πολύ βαρύς και το κρύο τσουχτερό. Όλοι οι άνθρωποι τριγυρνούσαν κουκουλωμένοι με σκουφιά και κασκόλι κι οι πιο παλιοί είχαν κρυοθγήσει.

Αντρες, γυναίκες και παιδιά φταρνίζονταν και από το «φύσα-φύσα», είχαν κάτω μύτες κόκκινες σαν τα παντζάρια.

Ο Σταμάτης, ένας πιτσιρικός οκτώ χρονών, κρυολόγησε κι αυτός και δεν πήγε σχολείο. Αναγκαστικά λοιπόν, έμεινε στο σπίτι.

Βαριόταν πολύ και κάθισε κοντά στο παράθυρο να βλέπει έξω. Για παιχνίδι, έπιασε να ζωγραφίζει με τον αχνό της αναπνοής του στο τζάμι. Δεν πέρασε ώρα κι άκουσε έναν θόρυβο, σαν κάποιος να φταρνίστηκε πολύ δυνατά και να έβηξε ακόμα πιο δυνατά. Κόλλησε τη μύτη του στο τζάμι και κοίταξε έξω. Πέρα μακριά, καπνός και πέτρες πεταγόντουσαν από το μικρό ηφαίστειο.

«Μαμά, μπαμπά, τρεχάτε!» φώναξε μισοτρομαγμένος ο Σταμάτης.

Σε λίγο, έξω από το σπίτι, είχε μαζευτεί κόσμος πολύς κι ο καθένας έλεγε τα δικά του.

«Λέτε να ξύπνησε ο Κοιμίσης;» ρώτησε ένας.

«Ξύπνησε ο Κοιμίσης;» ρώτησε κι ο διθιανός του.

«Πω πω, ο Κοιμίσης ξύπνησε!» είπαν πέντε-έξι μ' ένα στόμα.

Στη στιγμή ακούστηκαν τρία απανωτά φταρνίσματα.

«Γεια σου!» είπαν όλοι μαζί από συνήθεια.

«Ευχαριστώ!» απάντησε μια βραχνή φωνή.

«Ποιος, ποιος είναι;» φώναξε ένας κι έπειτα όλοι μαζί.

«Εγώ, ο Κοιμίσης! Το ηφαίστειο!».

«Ο Κοιμίσης! Ο Κοιμίσης!» ακούστηκε σαν τρομαγμένος ψιθύρος.

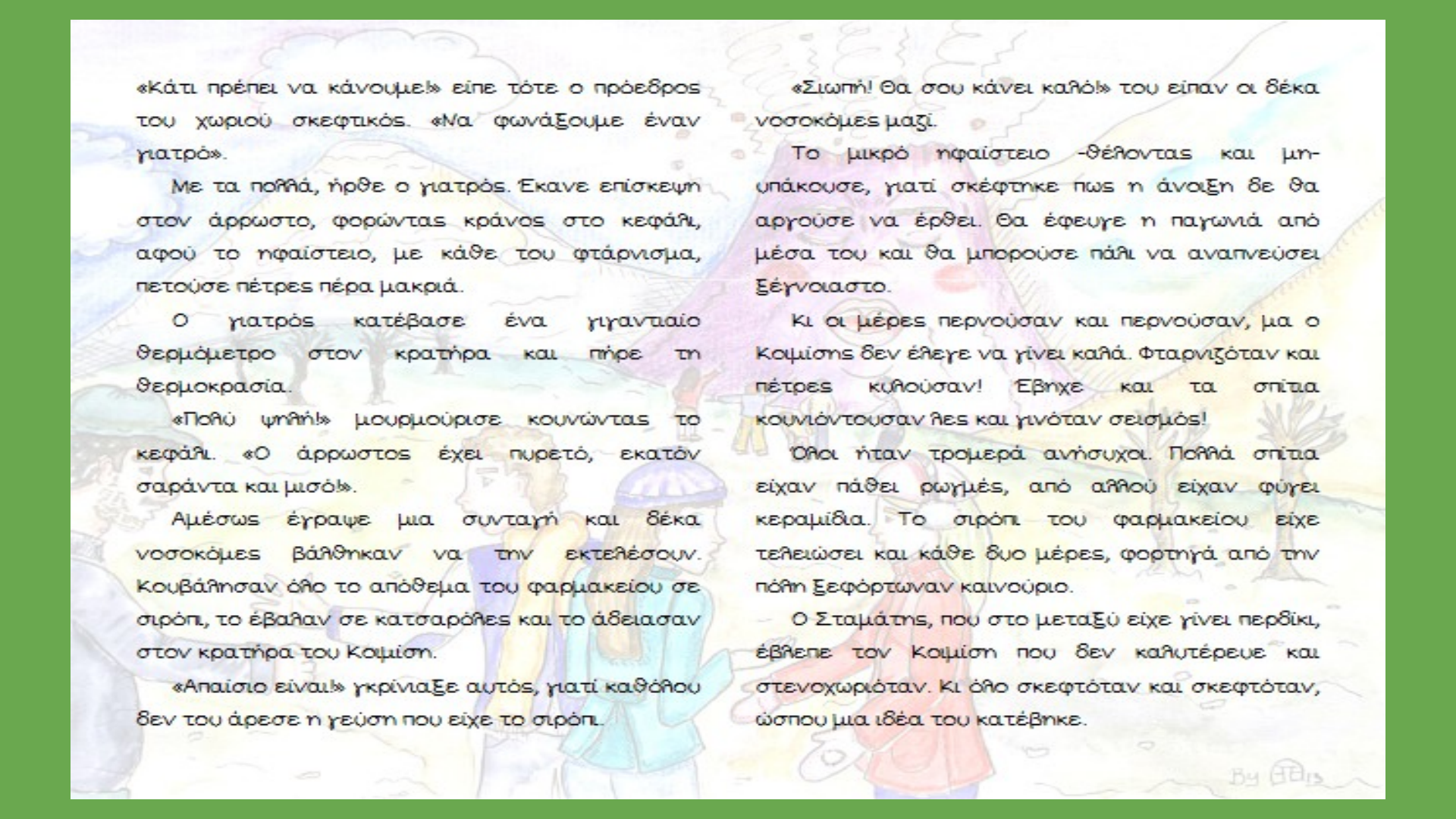
«Πολύ κρύο! Μππππ! Την άρπαξα άσχημα! Συναχώθηκα!» είπε το ηφαίστειο και ξαναφταρνίστηκε.

«Γεια σου!» είπαν πάλι οι άνθρωποι.

«Πω πω χάρη! Εγώ δεν έχω μαμά να με φροντίζει!» άρχισε να κλαψουρίζει το ηφαίστειο.

By A.D.

«Κάτι πρέπει να κάνουμε!» είπε τότε ο πρόεδρος του χωριού σκεπτικός. «Να φωνάξουμε έναν γιατρό».

Με τα πολλά, ήρθε ο γιατρός. Έκανε επίσκεψη στον άρρωστο, φοράοντας κράνος στο κεφάλι, αφού το ηφαίστειο, με κάθε του φτάρνισμα, πετούσε πέτρες πέρα μακριά.

Ο γιατρός κατέβασε ένα γιγανταίο θερμόμετρο στον κρατήρα και πήρε τη θερμοκρασία.

«Πολύ ψηλή!» μουρμούρισε κουνώντας το κεφάλι. «Ο άρρωστος έχει πυρετό, εκατόν σαράντα και μισό».

Αμέσως έγραψε μια συνταγή και δέκα νοσοκόμες βάλθηκαν να την εκτελέσουν. Κουβάλησαν όλο το απόθεμα του φαρμακείου σε σιρόπι, το έβαλαν σε κατσαρόλες και το άδειασαν στον κρατήρα του Κοιμίστη.

«Απαίσιο είναι!» γκρίνιαξε αυτός, γιατί καθόλου δεν του άρεσε η γεύση που είχε το σιρόπι.

«Σιωπή! Θα σου κάνει καλό!» του είπαν οι δέκα νοσοκόμες μαζί.

Το μικρό ηφαίστειο -θέλοντας και μη- υπάκουσε, γιατί σκέφτηκε πως η άνοιξη δε θα αργούσε να έρθει. Θα έφευγε η παγωνιά από μέσα του και θα μπορούσε πάλι να αναπνεύσει ξέγνοιαστο.

Κι οι μέρες περνούσαν και περνούσαν, μα ο Κοιμίστης δεν έλεγε να γίνει καλά. Φταρνιζόταν και πέτρες κυλούσαν! Έβηχε και τα σπίτια κουνιόντουσαν άες και γινόταν σεισμός!

Όλοι ήταν τρομερά ανήσυχoi. Πολλά σπίτια είχαν πάθει ρωγμές, από αβήου είχαν φύγει κεραμίδια. Το σιρόπι του φαρμακείου είχε τελειώσει και κάθε δυο μέρες, φορτηγά από την πόλη ξεφόρτωναν καινούριο.

Ο Σταμάτης, που στο μεταξύ είχε γίνει περδίκι, έβλεπε τον Κοιμίστη που δεν καλύτερευε και στενοχωριόταν. Κι όλο σκεφτόταν και σκεφτόταν, ώσπου μια ιδέα του κατέβηκε.

Σάββατο ήταν, δεν είχε και σχολείο. Ντύθηκε λοιπόν ζεστά και βγήκε από το σπίτι κρατώντας παραμάσχαλα το βιβλίο με τις αγαπημένες του ιστορίες. Σκαρφάωσε μέχρι το ηφαίστειο και κάθισε σε μια μεγάλη πέτρα.

«Γεια σου Κοιμίσσι! Με λένε Σταμάτη!» συστήθηκε στο μικρό ηφαίστειο.

«Γεια και σ' εσένα!» απάντησε αυτός βραχιασμένος.

«Ξέρεις, ήμουν κι εγώ άρρωστος. Τώρα όμως έγινα καλά! Θέλεις να σου κάνω παρέα;» ρώτησε ο Σταμάτης.

«Αν θέλω, λεί!»

Κι ο Σταμάτης βολεύτηκε, άνοιξε το βιβλίο του κι άρχισε να διαβάζει δυνατά μια ιστορία για δράκους και ιππότες.

«Τι ωραία!» έκανε ενθουσιασμένος ο Κοιμίσσις.

Κι ούτε που κατάλαβαν για πότε τελείωσε το βιβλίο!

Την επόμενη ημέρα, ο Σταμάτης έφερε κι άλλο βιβλίο μαζί του και το ίδιο έκανε και τη Δευτέρα μετά το σχολείο. Κουβάλησε μάλιστα και τους φίλους του να κάνουν επίσκεψη στο άρρωστο ηφαίστειο.

Με τους καινούριους φίλους, το διάβασμα και το σιρόπι μαζί, ο Κοιμίσσις επιτέλους καλύτερευε. Όσοι το κρύωμα τού πέρασε ολότελα. Ούτε έβηχε ούτε φταρνιζόταν και κανένας δεν κινδύνευε πια. Τα κεραμίδια επισκευάστηκαν και τα ραγίσματα στους τοίχους μπαρώθηκαν.

Όλοι μαζεύτηκαν έξω από την κοινότητα για να ευχαριστήσουν τον γιατρό για τη θεραπεία. Ο πρόεδρος έβγαλε έναν βαρυσήμαντο λόγο για την υγεία και τη σημασία της. Κανένας από τους μεγάλους δεν κατάλαβε πως ο πραγματικός λόγος που ο Κοιμίσσις έγινε καλά ήταν η συντροφιά των φίλων. Όλοι παρακολουθούσαν με ανοιχτό το στόμα, όπως αρμόζει σε τέτοιες περιπτώσεις, και χειροκροτούσαν με ενθουσιασμό.

Όχι; Χμ! Όχι! Ο Σταμάτης και οι φίλοι του είχαν κουβαλήσει στολίδια και γλυκά, σερπαντίνες και μπισκότα, ζουμερά πορτοκάλια και καλογοηισμένα μήλα κι είχαν στήσει τη δική τους γιορτή παρέα με τον Κοψίση. Και σίγουρα πέρασαν πολύ καλύτερα από τους μεγάλους.

Και μέσα στο καταχείμωνο, μέχρι ο ήλιος να δύσει, γύρω από τη μεγάλη παρέα, η άνοιξη είχε φτάσει πιο νωρίς. Πάντα εξάλλου είναι άνοιξη για όσους την έχουν στην καρδιά τους.

